

4. po Veľkej noci – 10.5.2020

Starostlivosť / Deň matiek

Pane Ježiši, obrovskú vďaku Ti vzdávame za to, že sme sa mohli po dlhšom čase stretnúť v našom chráme. Ďakujeme Ti, že smieme byť v Tvojej blízkosti ako cirkev, ako spoločenstvo tých, čo Ťa nasledujú. Iste je skvelé, keď môžeme rozvíjať každý svoju vieru, ale chrám, Tvoje slovo, sviatosti a čas, ktorý tu spoločne trávime nám už veľmi chýbali. Preto nech Ti z našich úst znie chvála, že sme v tento Tvoj svätý deň znovu tu, v chráme. Otvor nám uši i srdce pre počúvanie Tvojho slova. Amen.

Ján 21:9-12a „Keď vystúpili na zem, videli rozloženú pahrebu a na nej položenú rybu a chlieb. Ježiš im kázal: doneste z rýb, čo ste teraz chytili. Šimon Peter vstúpil na loď a vytiahol na breh sieť, plnú veľkých rýb. Bolo ich 153. A čo ich aj tak bolo, sieť sa nepretrhla. Ježiš im riekol: *pod'te a jedzte!*“.

Dnešná nedeľa je zvláštna. Spájajú sa v nej tri témy: po dlhšom čase sme spolu v chráme. Náš text o tom, ako Ježiš pripravil jedlo pre učeníkov. A dnes je deň venovaný všetkým matkám, babkám, krstným mamám. Viete čo majú tieto tri témy spoločné? Že **všetko je pripravené**.

Predstavte si svoju **mamu**, ako stojí v kuchyni pri stole, na ktorom je pripravené jedlo pre vás. Varené s obetavosťou, nezištne a bez nároku na čokoľvek. Stôl prestretý a naplnený nielen tým, čo človek potrebuje, ale cez jedlo aj láskou matky, starej matky, ktorá má v srdci toľko lásky, že sa nikdy nevyčerpá. **Pri nej je vždy všetko pripravené pre jej milované deti, ktoré u nej nájdu pomoc, pochopenie, prítulenie, starostlivosť**.

Teraz sa v myšlienkach preneste ku Tiberiadskému moru. Pozrite na **Ježiša**, ako stojí na brehu a keď vidí núdzu svojich učeníkov, požeňuje ich nočný neúspech, plnou sieťou rýb. Dokonca je pripravená pahreba a na nej sa už pečie ryba, ktorú si však oni nechytali a chlieb, ktorý oni nepiekli. Všetko pripravené pre ľudí, ktorí cez starostlivosť o telo, môžu vnímať aj Kristov záujem o dušu a tiež môžu byť účastní lásky, ktorej má Ježiš toľko, že sa nikdy nevyčerpá. **Pri ňom mali učenici pripravené všetko, čo potrebovali v tej chvíli – pomoc, pochopenie, starostlivosť, novú nádej**.

Do tretice sme sa dnes stretli po dlhšom čase a všetko je pripravené. Musíme síce ešte dodržiavať prísnejší režim, ale to nič neuberá na tej výnimočnej chvíli, keď nám náš **nebeský Otec** pripravuje všetko, čo potrebujeme pre život. Tu v spoločenstve cirkvi nám ponúka svoje slovo, ktorým môžeme sýtiť našu dušu, ponúka nám vypočutie modlitieb a požeňnanie, cez ktoré sa nás On sám dotýka a prináša tak pomoc, pokoj, novú nádej a podnety k dôvere aj v tomto čase.

Lebo *tu sa prejavuje Božia láska voči nám, hriešnikom, keď počujeme slová o tom, že je nám odpustené a o tom, že sme milovaní až na smrť*. Tu sa stáva Božia láska reálnou, keď smieme čerpať nádej na život vo večnosti vďaka tomu, čo Pán Ježiš urobil pre každého z nás tým, že vstal z mŕtvych.

Tieto tri témy nám poukazujú na dôležité fakty pre život veriaceho človeka:

1. v konečnom dôsledku je všetko darom lásky. Mamy sú bytosti, ktoré sa dokážu vzdať mnohého pre svoje deti. Tie často ani netušia, čím všetkým si ich mamičky či staré mamky musia prejsť, aby svojim potomkom zabezpečili všetko potrebné. Čoho všetkého sa museli vzdať, len aby sa postarali o svoje deti. Koľkokrát taká mama povie, že si neprosí posledný koláč, hoci na neho má chuť. Alebo že nie je unavená, hoci padá od vyčerpania. Koľkokrát musí mama povedať, že sa nehnevá či nie je smutná, aj keď jej srdce krváca. Koľkokrát musí stáť a čakať, či sa jej potomkom zacie za pripraveným stolom. Hoci sama má málo, dáva všetko, lebo tak ju Pán Boh stvoril – obetavú a milujúcu svoje deti viac ako vlastný život. Ako veľmi to pripomína Pána Ježiša Krista. Aká blízka je láska matky tej Božej láske. Lebo pri mame, tak ako pri Pánovi Ježišovi, si môžeme byť vždy istí, že sme milovaní a prijímaní. A to nás má motivovať tiež k láske voči Pánu Bohu, ale aj voči iným, blízkym, blíznym, voči núdznym, osamelým alebo smutným. Lebo **láska je láskou vtedy, keď sa rozdáva.**

2. ten, kto miluje, sa stará. Iste sú všelijaké mamy, ale tá skutočná, tá ktorá miluje svoje deti a ktorá je za ne vďačná, sa o ne stará. Kedysi dávno bola žena, ktorá v počiatočnom štádiu tehotenstva dostala vážnu formu rakoviny s príšernými bolesťami. Lekári jej odporúčali potrat, aby ju mohli liečiť, ale ona viac ako 5 mesiacov vydržala v bolestiach, bez liečby, aby na svet priviedla svoje vytúžené dieťa, pretože jej staršia 3-ročná dcérka veľmi túžila po sestričke. To je len malý príklad toho, čo všetko dokáže mama urobiť pre svoje deti, aby im nič nechýbalo po všetkých stránkach. Láska matky totiž nezostáva pri slovách „ľúbim ťa“. Ona ide ďalej. Jej láska sa stáva skutkom. Mama pozoruje svoje deti, pozná ich a veľmi dobre vie, čo majú rady, čo sa im páči alebo nie, čo chcú a po čom túžia. Pozná ich lepšie, ako si deti niekedy myslia. Pretože jej láska je starostlivá a vnímavá. Ako veľmi to pripomína lásku nášho nebeského Otca. Naozaj matky čerpajú inšpiráciu z Jeho prístupu k nám. Tak ako pri mame, tak aj pri Pánovi Ježišovi, si môžeme byť istí, že láska nie je iba zhluk pocitov, ale že je to skutok, ktorým sa prejavuje záujem o tých, ktorí sú milovaní. A to má motivovať aj nás – k láske, ktorá sa nepredvádza, nie je len citom, či nutnosťou, ale máme byť motivovaní k láske, ktorá vychádza zo srdca, ktorá si všima druhého a ktorá sa prejavuje konkrétnymi činmi. **Skutočná láska je totiž starostlivá.**

3. láska sa prejavuje dôverou. Hoci by sme si my, matky, najradšej svoje deti pripútali k sebe, nie je to správne. Dostali sme ich, len aby sme ich naučili „chodiť“, no potom musia vykročiť samé, aby si skúsili aj rovné, aj kľukaté cesty, aj peknú chôdzu aj pády. A my sa im musíme naučiť dôverovať. V určitom veku sa totiž z dieťaťa stáva skôr partner, keď je už dieťa veľké, má svoju rodinu, svoj život, už nie je tým malým človečikom, o ktorého sa treba starať, dávať na neho neustály pozor. Treba ho nechať aj padnúť a poučiť sa na vlastných chybách, hoci to nás, matky, veľmi bolí. Ale spolupráca je prejavom dôvery a dôverovať musíme vedieť. V podstate: keď veríme svojim deťom, veríme vlastnej výchove a dôverujeme aj Pánu Bohu, že všetko bude dobré, že On sa postará a ony sa správne rozhodnú. Nie je ľahké to urobiť, ale mama skutočne nájde v sebe odvahu pustiť svoje dieťa z rúk, hoci aj s tým strachom, že sa poraní. A to je už údel matky. Ona sa obetuje a rozdáva, aby nakoniec zostala bez detí a sprevádzala ich iba modlitbami a dobrými radami všade, kam pôjdu. Zároveň im dáva do rúk svoj vlastný život a dúfa, že si spomenú na všetko, čo ich naučila, čo im dala. Už si môžu nachytať vlastných rýb, no ona stále pripravená čaká, aby povedala: poďte a jedzte! Ako veľmi sa to podobá na lásku nášho Pána. Aj On sa o nás vždy stará, pozná nás, ale dáva nám kus zodpovednosti za náš život, čím nám vyslovuje dôveru, že sa správne rozhodneme. Lebo to je Jeho láska. Láska, ktorá dáva slobodu a hoci nie vždy robíme správne a dobré veci, predsa je nám oddaná. A to má motivovať aj nás v našej láske k bližným. Láska, ktorá je skutočná, dáva slobodu, lebo dôveruje a takto slobodne máme milovať aj my. Ak si niekoho pripútame hocičím, už to nie je sloboda, ale povinnosť v láske. **Úprimná láska totiž necháva slobodu a voľnosť, ale zároveň čaká s pripraveným stolom.**

Každý, kto je starostlivý, láskavý, vnímavý a pohostinný, kto sa stará o iných a obetuje sa, kto dokáže dôverovať a necháva slobodu, ten má blízko k Božiemu charakteru, ktorý máme ako veriaci napodobňovať. Zároveň nám však príbeh od Tiberiadského mora ukazuje, aké dôležité je spoliehať sa na Pána, ale aj prispieť k životu na tomto svete svojim dielom. V konečnom dôsledku však platí Ježišovo: poďte a jedzte! Všetko je pripravené, dnes, v tomto svete, ale aj vo večnom živote. Skrze Pána Ježiša Krista. Amen.